

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph. D. ve věci

žalobce: **Y. L.**
státní příslušnost Čínská lidová republika

zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9 - Libeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021, č. j. OAM-312/ZA-ZA11-HA13-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 11. 3. 2021, č. j. OAM-312/ZA-ZA11-HA13-2016 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 31. 3. 2021 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá, že nebyly naplněny podmínky dané ustanovením § 25 písm. j) zákona o azylu, když žalovaný dospěl k chybnému závěru o nemožnosti zjištění místa pobytu žalobce a zároveň nebyla naplněna podmínka nemožnosti vydat rozhodnutí ve věci samé.
3. V žalobě žalobce předně rekapituloval průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany, jakož i svůj azylový příběh. Připomněl, že o mezinárodní ochranu požádal dne 31. 3. 2016, a to pro pronásledování, které má původ v náboženství žalobce – praktikování křesťanského náboženství v zakázané křesťanské církvi.
4. O žádosti žalobce nejprve rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, kterým žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana v žádné z jejich forem. Toto rozhodnutí bylo k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 125/2019-61. Podle tohoto rozsudku bylo žalovanému uloženo přezkoumat své závěry o věrohodnosti žalobce a lépe odůvodnit závěry o pronásledování žalobce.
5. Po vrácení věci žalovanému tento nečinil žádné úkony směřující k zajištění potřebných informací k vydání nového rozhodnutí; jedinou aktivitou bylo podle žalobce vyrozumění o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí. Součástí spisu není žádný záznam o snaze žalovaného dostat povinností uloženým ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalovaný žalobce ani jejího právního zástupce nijak nekontaktoval.
6. Žalobce dále obsáhle namítal nenaplnění podmínky nemožnosti vydat rozhodnutí ve věci samé. Podle žalobce jeho případ není složitý, žalovaný nebyl v průběhu roku 2020 vytížen a nebylo nutné provádět pohovor s žalobcem. Pronásledování křesťanů pocházejících z tzv. podzemních církví v Číně je de facto notorií, o této problematice existuje celá řada domácích i zahraničních zdrojů. Žalobce sám předložil značné množství důkazů o živelném a státem aprobevaném pronásledování křesťanů. Azylový příběh žalobce je po celou dobu trvání řízení o udělení mezinárodní ochrany konzistentní a srozumitelný. V průběhu správního řízení nebyl žalobce vyzván k jakékoliv aktivitě, pohovoru a dodání podkladů, důvodem průtahů nemohla být neaktivita žalobce. Žalovaný v době od právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu neučinil jediný úkon, nezjišťoval informace.
7. Žalobce dále namítl chybné závěry žalovaného ohledně nemožnosti zjištění místa pobytu žalobce. V daném případě totiž žalovaný nezjišťoval dostatečně, zda je či není zjištěno místo pobytu žalobce, pouze požádal Odbor cizinecké policie o provedení pobytové kontroly. Skutkový závěr žalovaného o nemožnosti zjistit místo pobytu žalobce je nedostatečný.
8. S ohledem na rozhodnutí SDEU ve věci *T*, zn. C-553/17 se dále žalobce domáhal, aby soud vydal ve věci meritorní rozhodnutí, kterým bude žalobci přiznána mezinárodní ochrana formou azylu.
9. Zároveň s podáním žaloby požádal žalobce také o přiznání odkladného účinku žalobě; krajský soud o této žádosti pro nadbytečnost nerozhodoval, neboť bezodkladně přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.

10. Žalovaný primárně navrhl, aby soud řízení o žalobě zastavil podle § 33 písm. b) zákona o azylu, neboť nelze zjistit místo pobytu žalobce. Věcně pak žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí a odkázal na něj. Podotkl, že v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu bylo žalovanému uloženo přezkoumat a nově vyhodnotit otázku věrohodnosti žalobce, žalovaný tak chtěl přistoupit k opětovnému posouzení žádosti žalobce a předvolat jej k doplňujícimu pohovoru. Pokud se týká námitky, že žalovaný nečinil žádné kroky ke zjištění pobytu žalobce, odkázal na povinnosti žalobce ve smyslu instrukcí k pobytu žadatelů o mezinárodní ochranu v pobytových střediscích.

Zjištění z obsahu správních spisů

11. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce požádal dne 31. 3. 2016 o mezinárodní ochranu, a to pro pronásledování, které má původ v náboženství žalobce – praktikování křesťanského náboženství v zakázané křesťanské církvi. O žádosti žalobce nejprve rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, kterým žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana v žádné z jejich forem. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 2. 2019, č. j. 50 Az 3/2018-181, zamítnuta. Ke kasační stížnosti žalobce byl uvedený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 125/2019-61.
12. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„krajský soud zatížil svůj rozsudek jednak vadou řízení spočívající v neprovedení navrhovaných důkazů a jednak nesprávným posouzením povahy aktů pronásledování ze strany státní moci, jimž byl stěžovatel vystaven v zemi původu, a posouzením otázky důsledků toho, že příslušníci této církve mohou nebezpečí trestního stíhání minimalizovat, pokud budou své náboženství vykonávat tajně. Rozhodnutí žalovaného pak bylo stíženo jednak stejně nesprávným posouzením těchto právních otázek výkladu § 12 písm. b) zákona o azylu a jednak nepřezkoumatelností plynoucí z toho, že žalovaný dospěl k závěru o stěžovatelově nevěrohodnosti převážně na základě tvrzení, která byla buď irelevantní (uvádění nepravdivých údajů v žádosti o turistické vízum), nebo zůstala v úrovni náznaků a spekulací nemajících oporu ve správním spisu (organizovanost odchodu tzv. čínských křesťanů do ČR). Jeho posouzení klíčového incidentu na policejní stanici je vnitřně rozporné. Dostatečně podložená není ani úvaha žalovaného o neexistenci hrozby vážné újmy po případném návratu stěžovatele do země původu. I pro tyto vady měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.“*
13. Ze správního spisu dále zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný od doby, kdy nabyl právní moci citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu (tedy od 5. 9. 2019), neučinil až do 6. 3. 2020 žádný úkon. Uvedeného dne pouze vyrozuměl žalobce, resp. zástupce žalobce o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do 14. 9. 2020; následně dne 15. 9. 2020 vyrozuměl žalobce a jeho zástupce o prodloužení lhůty do 15. 3. 2021. Jiné úkony žalovaný neučinil. Následně dne 28. 1. 2021 žalovaný pouze požádal Policii ČR – KŘP MSK, odbor cizinecké policie o provedení pobytové kontroly na adrese H. X, O. – H., přičemž ze sdělení Policie ČR ze dne 4. 2. 2021 vyplývá, že dne 29. 1. 2021 v 10:50 hod. byla policií

provedena pobytová kontrola na uvedené adrese s tím, že na této adrese se nachází 4 patrový bytový dům, přičemž dvě z domovních schránek byly popsány jmény čínských státních příslušníků, ani jedno však nebylo žalobce. Domovní zvonky byly označeny pouze česky znějícími jmény. Na zvonění nikdo nereagoval. Dne 31. 1. 2021 byla provedena opětovná kontrola, kdy bylo hovořeno s p. B. bydlícím v 1. patře bytového domu, který uvedl, že v domě bydleli st. příslušníci Číny, jeden byt v 1. patře obývaly ženy a druhý ve 2. patře muži, avšak všichni se minulý týden odstěhovali. Žalovaný následně vyzval zástupce žalobce ke sdělení místa jeho pobytu, které zástupce žalobce, jak je patrné ze spisu, žalovanému nesdělil.

14. Následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém v zásadě pouze s odkazem na zjištění Policie ČR a konstatováním, že si chtěl žalovaný v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního ověřit dřívější výpovědi žalobce a předvolat jej k pohovoru uzavřel, že jsou naplněny podmínky podle § 25 písm. j) zákona o azylu, když na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s.
16. Podle § 25 písm. j) zákona o azylu se řízení zastaví, nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.
17. Z citovaného ustanovení vyplývá, že jej lze aplikovat při kumulativním splnění dvou podmínek – nelze zjistit místo pobytu žadatele a zároveň, nelze na základě dosud zjištěného stavu věci rozhodnout.
18. Předně je zapotřebí připomenout shora zvýrazněné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu. Podle podepsaného soudu z nich totiž plyne, že žalovaný byl, stručně shrnuto, zavázán k tomu, aby v řízení již zjištěné skutečnosti z již shromážděných podkladů nově posoudil optikou vymezenou v uvedeném rozsudku. Jinými slovy, k posouzení naplnění podmínek udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12 písm. b) nebylo třeba v intencích zrušujícího rozsudku potřeba provádět žádné dokazování, zjišťování nových informací, o pohovoru se žalobcem ani nemluvě. Uvedené samozřejmě nevylučuje aktivitu žalovaného v uvedeném směru, nicméně v takovém případě bylo nutno, aby nezbytnost těchto úkonů zejména pak nezbytnost provedení pohovoru s žalobcem, řádně a srozumitelně v napadeném rozhodnutí odůvodnil, což se však nestalo. Žalovaný se tak neřídil závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Zároveň je nutné uzavřít, že závěry žalovaného, že na základě dosud zjištěného skutkového stavu věci nebylo možno ve věci rozhodnout, jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
19. Lze tedy uzavřít, že z uvedených důvodů nebyla naplněna podmínka, že na základě dosud zjištěného stavu věci nebylo lze ve věci rozhodnout; naopak. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu vyznívají zcela jednoznačně.

20. Současně podle krajského soudu nelze shledat jako dostatečný závěr žalovaného o tom, že nebylo možno zjistit místo pobytu žalobce. Takový závěr totiž nemá v žádném případě oporu ve spise. Žádost o provedení pobytové kontroly je úkonem v tomto směru zcela nedostatečným, neboť pouze na podkladě zjištění, že žalobce nebyl zastižen v místě hlášeného pobytu s tím, že na zvonku ani domovní schránce není uvedeno jeho jméno, nelze učinit spolehlivý závěr o tom, že místo pobytu žalobce nebylo možno zjistit. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazoval na povinnosti žalobce ve smyslu instrukcí k pobytu žadatelů o mezinárodní ochranu v pobytových střediscích a že bylo na žalobci, aby splnil oznamovací povinnost o místě pobytu, nelze než uvést, že tyto úvahy jsou pro účely posouzení napadeného rozhodnutí bezpředmětné, neboť je to žalovaný, kdo má povinnost před aplikací § 25 písm. j) zákona o azylu zjistit pro účely rozhodnutí řádně skutkový stav.
21. Závěrem krajský soud uvádí, že v současné chvíli nejsou podle jeho názoru splněny podmínky pro aplikaci závěrů rozhodnutí SDEU ve věci *T.*, neboť soud v projednávané věci posuzoval pouze naplnění podmínek pro rozhodnutí procesního charakteru – o zastavení řízení.

Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí neobstojí, neboť skutkový stav zjištěný žalovaným je v rozporu s obsahem spisu, žalovaný se zároveň neřídil právním názorem vysloveným v přecházejícím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a zároveň je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 písm. a), b) a c) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by žalobce, který byl v řízení úspěšný, měl vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci však, jak vyplývá ze spisu, žádné náklady s tímto řízením nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. května 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce